El meu altre jo

Un dia tornava de classes i, quan vaig arribar a casa, vaig escoltar sorolls estranys que provenien del garatge.

Vaig baixar ràpidament amb la motxilla i tot. De sobte, quan vaig intentar encendre el llum, es va encendre una làmpada amb la bombeta de color vermell. En aquell moment no entenia res, però, de sobte, vaig veure una cosa estranya, tapada amb una manta. Quan m'hi vaig apropar, sentia la presència d'una persona darrere meu, però, per por, no em vaig atrevir a girar-me. Quan hi vaig arribar, vaig estirar tan fort la manta que va caure i la vaig haver de recollir de terra. De sobte, quan vaig aixecar la mirada, vaig cridar tan fort que fins i tot el veí em va sentir, ja que havia vist un reflex al mirall que tenia al davant.

Vaig cridar perquè vaig veure alguna cosa darrere meu. Era igual que jo. Portava la mateixa roba, la mateixa motxilla i fins i tot el mateix pírcing que jo portava al nas.

Quan em vaig girar, no hi havia ningú.

Vaig decidir anar-me'n a dormir perquè vaig pensar que tot era una il·lusió, ja que estava molt cansat. L'endemà, vaig començar a preparar-me, com cada matí, per anar a l'escola. Quan em rentava les dents, em vaig mirar al mirall i no vaig veure res ni ningú. Pensava que tenia raó, que tot era una il·lusió provocada pel cansament.

Però, de cop i volta, quan em vaig girar, vaig sentir una presència i un sospir al meu costat, com si, evidentment, sí que hi hagués algú.

Davant d'allò que estava passant, no vaig voler fer-ne cas i vaig preferir pensar que era l'aire condicionat el que m'estava fent viure aquella experiència.

Quan arribava a l'escola amb l'autobús, vaig treure el telèfon i vaig llegir un missatge una mica misteriós que deia així: «T'estic vigilant».

Em vaig espantar molt i vaig decidir respondre dient: «Tu qui ets?», afegint també que el denunciaria. Em va respondre amb uns riures i, de sobte, l'autobús va parar per indicar que ja havíem arribat. Vaig mirar per la finestra i em vaig veure reflectit, amagant-me darrere d'un arbre. En veure això, vaig anar corrents cap allà, però, en arribar-hi, no hi havia ningú.

Vaig mirar l'hora i vaig veure que feia tard a classe, així que vaig sortir corrents cap a l'aula. Quan vaig treure les coses de la motxilla, em vaig trobar una carta recent, ja que, quan era a l'autobús, no tenia res. A la carta hi posava: «Com entraràs?», i no entenia res. Em vaig quedar pensant, però vaig continuar amb el dia.

Quan van acabar les classes, vaig anar cap a l'autobús i vaig veure que marxava, així que vaig decidir anar cap a casa caminant.

Quan vaig arribar, vaig tornar a escoltar sorolls estranys, però aquesta vegada provenien de l'exterior de la casa. Vaig agafar les claus ràpidament, però no les vaig trobar. Em vaig preguntar com podia ser, però, de sobte, vaig fer memòria i vaig recordar la carta, moment en què ho vaig entendre tot. Quan em vaig fixar en el terra, vaig veure que hi havia petjades en forma de peu pla.

Quan les vaig seguir, vaig veure que anaven cap al jardí del veí.

Se sentien sorolls estranys, com crits, i ràpidament vaig entrar a casa seva, ja que la porta estava oberta. Els crits provenien de la cuina i, quan hi vaig arribar, em vaig quedar impactat, ja que hi havia una persona idèntica a mi. Aquesta estava demanant pel seu pare i deia que el volia recuperar, però el més estrany era que jo no en tenia.

Es va encendre una llum molt forta, que era igual que el sol, però no veia res.

En aquell moment, sentia algú a la meva esquena. Em va tocar i em sentia insegur, dèbil, immobilitzat i desconfiat, però, de sobte, em van clavar un ganivet a l'engonal amb força per evitar que em mogués o em desplacés.

Quan el llum es va apagar i vaig caure a terra, de cop i volta vaig veure que era la meva mare qui m'ho havia fet. Li vaig preguntar per què i em va dir que era perquè, primer, el veí havia matat el meu avi, el pare de la meva mare.

En aquell moment, vaig adonar-me que no era la meva mare, sinó el meu altre jo, que només volia fer mal a tothom perquè el veí havia matat el seu pare.

El veí va venir corrents i va agafar el llançaflames. La va cremar, ja que era dèbil al foc i a res més.

Més tard, em va ajudar. Va venir l'ambulància i, quan em van curar, el veí es va convertir en el meu padrastre.